

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτήσια δρ. 3,—
Ἐξαμηνίος 1,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐτήσια φρ. 10,—
Ἐξαμηνίος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 9 Νοεμβρίου 1913

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 50

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Καὶ τότε ἐτράπη εἰς φυγὴν διὰ νὰ σωθῇ.

Ὅσον δι' αὐτόν, τὸν Φλωρίνον, μόλις ἐπρόφθασεν ὁ δυστυχὴς νὰ κρυθῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἤθραν. Ἐλὸςπάντων, κανεὶς δὲν ἔμενε πλέον εἰς τὸν πύργον καὶ δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνον νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ὁ Θησαυρὸς

Ἀφοῦ ἤκουσαν αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐξεκίνησεν ὑπὸ τὴν ὁδήγίαν τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πυργίσκον.

Μόλις εἰσῆλθον, ὁ Μπόμπης ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

Ἐκεῖ, εἰς τὸν τοῖχον, ἀντίκρου των, εἶχεν ἰδῆ τὴν μεγάλην εἰκόνα!

Ἀνήγγειλεν ἀμέσως τὴν εἰδησιν εἰς τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησε τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν. Ἐψηλάφησε μὲ τὰς χεῖρας τοῦ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισε διὰ τῆς ἀφῆς μὲ ἀπερίγραφτον χαρὰν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Πορτμπέφ, διέταξε δείχνων τὸ χρυσὸν πλαίσιον :

— Σπάστε το !

Ὁ ἀχθοφόρος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβουν : νὰ χαλᾷ, νὰ σπάξῃ, ἦτον ἡ δουλειά του !

Ἦψωσε τὴν φοδερὰν τοῦ ράβδον καὶ τὴν κατέφερε δυνατὰ εἰς τὸ πλαίσιον.

Ἦκούσθη ἓνας κρότος ξηρὸς, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ἀμέσως ἓνας ἄλλος με-

«Ὁ Μπόμπης εἶχε καὶ ἄλογον τῆς ἱππασίας, μὲ τὸ ὅποῖον ἐπῆγαινε περίπατον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης...» (Σελ. 395, στ. α')

ταλλικός . . . Χρυσὰ νομίσματα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων πλακῶν.

— Ὁ θησαυρὸς ! εἶπεν ὁ Γκαγιαρντὸ συγκεκνημένος.

— Μωρέ, ἐδῶ εἶνε πρᾶγμα !..

Πραγματικῶς, ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἐνέκλειε θησαυρόν.

Ὅλον τὸ πάχος τοῦ πλαισίου ἦτο παρὰγεμισμένον μὲ χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόμης Μουσύ εἶχε κρύψῃ ἐκεῖ μέσα πρὶν φυλακισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνεψιῦ τοῦ καὶ μόλις ἀντελήφθη τὰς ἀρπακτικὰς του διαθέσεις.

Ὁ Πορτμπέφ ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ καὶ ὁ χρυσὸς ἐξηκολούθει νὰ ρέῃ εἰς τὸ δάπεδον ὡς ἀστείρευτος ρυαῖ. Ὁ Μπόμπης καὶ ὁ Γκαγιαρντὸ ἐκύτταζαν ἐκθαμβοὶ τὸ θαυμάσιον θέαμα.

Ὁ Φλωρίνος, μὲ τὴν ἐκφρασιν τῆς ἐκπλήξεως ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ, ἐμαρτύρει ὅτι αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ κύριός του, ἠγγόνει τὸν πλοῦτον ποῦ περιεῖχεν ἡ μεγάλη ἐκείνη εἰκόνα.

Καὶ ἡ χρυσὴ βροχὴ ἐξηκολούθει ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ ἀχθοφόρου εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ πλαισίου.

Τὰ λουδοβίκεια ἐσωρεύοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τοὺς πόδας τῶν θεατῶν, ἐνῶ ὁ τυφλὸς γέρον ἐλεγε σιγὰ :

— Βλέπετε, φίλοι μου, ὅτι δὲν ἦμουν τρελλός. Καθὼς σὰς ὑπεσέθην, εἰμπαρῶ τώρα νὰ σὰς ἀνταρτίσω πλουσίως διὰ τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἐκάματε . . .

Ἐπιτελοῦς ὁ κίτρινος ρυαῖς ἔπαυσε νὰ ρέῃ : τὸ πλαίσιον ἦτο κενόν.

Ὁ Μπόμπης, ὁ Γκαγιαρντὸ καὶ ὁ Πορτμπέφ ἐγονάτισαν χάμω διὰ νὰ μαζεύσουν τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ νὰ τὰ βάλουν εἰς τὸν σάκκον ποῦ τοῖς ἔδωσεν ὁ Φλωρίνος.

Αὕτῃ ἡ ἐργασία διήρκεσε σχεδὸν μισὴν ὥραν. Καὶ ἄμα ἐτελείωσεν, ὁ ἀχθοφόρος ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ τὸ πολύτιμον φορτίον.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ γέρον, σηκώνεις τώρα μίαν περιουσίαν ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες λίβρες !

— Διάβολε ! ἀπεκρίθη ὁ Πορτμπέφ καὶ ὁμως δὲν εἶνε βαρύτερη ἀπὸ ἓνα σακί ἀλεύρι !..

Οἱ νικηταὶ τοῦ Μαύρου Πύργου δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ἀ-

«Ἐκύτταζαν ἐκθαμβοὶ τὸ θαυμάσιον θέαμα...» (Σελ. 397, στ. δ')

παισίαν εκείνην κατοικίαν. Έβριναν λοιπόν περιττόν νά παρατείνουν τήν διαμονήν των και διηυθύνθησαν πρὸς τήν ἐξόδον.

Ἐνῶ καθήρχοντο τήν κλίμακα, ὁ γέρον, ὁ ὁποῖος ἐπανεύρεν ἐν τῆς χαρᾶς τὰ νεανικά του πόδια, εἶπε πρὸς τὸν Μπόμπην πού τὸν ὠδηγοῦσε:

— Τώρα λοιπόν, μικρέ μου, εἶσαι πλούσιος!

— Ἐγὼ πλούσιος; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς τζόκευ ἐκπληκτός· καὶ γιατί;

— Γιατί ὅτι, ἔχει αὐτὸς ὁ σάκκος, ἀπειρήθη ὁ κόμης Μουσύ δείχνων τήν φορτωμένην ράχην τοῦ ἀγροφύρου, εἶνε δικό σου. Σοῦ τὸ χαρίζω. Εἶνε τὸ ἐλάχιστον πού εἴμπορῶ νά κάμω δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατ'ὥρθως νά μὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀνεψιῦ μου.

Ὁ Μπόμπης, χωρίς νά προσφέρῃ λέξιν, ἔσφιξε μὲ συγκίνησιν τήν ριχνήν χεῖρα τοῦ γέροντος πού ἐκρατοῦσε.

Ὁ Πορτυμπέρ εἶχεν ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ λόγια καί, χωρίς νά δείξῃ τήν παραμικράν ζήλειαν, ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀνέκραξε:

— Νά τύχη μιὰ φορὰ!... Διακόσιες χιλιάδες λίβρες, ὅλες τοῦ Μπόμπη!... Ἀς ἐλπίσουμε τούλάχιστον, ὅτι θά μᾶς κἀν καμμιὰ φορὰ τὸ τραπέζι!...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

"Ενα παιδί εὐτυχισμένο.

Ἡ ὁδὸς Βιδιέν, κατὰ τὸ 1791, ἦτο μικρὸς δρόμος περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ὠραίας οἰκίας, εἰς τὰς ὁποίας κατ'ὥρουν αὐτοὶ πλούσιοι καὶ ἥσυχτοι.

Ἐκεῖ, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας καὶ πολυτελεστέρας, διέμενε τώρα καὶ ὁ Μπόμπης μαζί μὲ τὸν γέροντα κόμητα Μουσύ.

Εἶχον παρέλθῃ ἕξ μῆνες περίπου ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ θησαυροῦ εἰς τὸν Μαῦρον Πύργον, καί εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸν διάστημα ὁ μικρὸς τζόκευ τοῦ δουκὸς Λωζὲν εἶχε μεταβληθῇ καθ' ὅλοκληρίαν.

Δὲν ἦτο πλέον τὸ «ἀξιοπερίεργον θέαμα», ὁ πρόην φυλακισμένος τῆς Βασιλίδης, ὁ ἐκμισθούμενος ἀντὶ τριῶν λιβρών τήν ἡμέραν, διὰ νά διηγῆται παραμύθια εἰς τοὺς πελάτας τοῦ Γυναικίου Βουργουνδικοῦ.

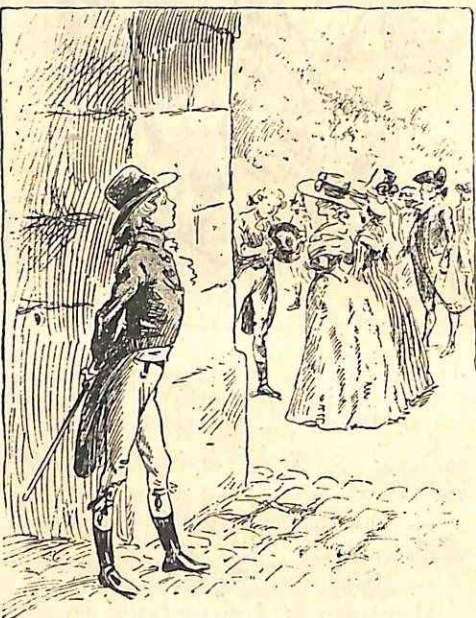
Ὁ μικρὸς μάγκας μὲ τὸν κόκκινον σκούφον, ὁ ὁποῖος διήρχετο τὰς ἡμέρας του πίνων μὲ ἄνθρώπους τοῦ λαοῦ, μετεβλήθη εἰς ἀρχοντόπουλο καλοντυμένο, εὐγενικόν, πού ηὐχαριστεῖτο νά συναναστρέφεται τὸν γηραιόν του φίλον κόμητα Μουσύ.

Τί συνέβη λοιπόν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, κατὰ τήν ὁποίαν εἶδαμεν τοὺς ἡρώας μας νά φεύγουν ἀπὸ τὸν Μαῦρον Πύργον, ἀπο-

κομίζοντες ἐντὸς τοῦ σάκκου τὸν θησαυρόν; Ἀπλούστατα, ὁ εὐγενὴς τυφλὸς ἐκράτησε τήν ὑπόσχεσιν του καὶ ὁ Μπόμπης, ὡς διὰ μαγείας, εὐρέθη ἄτοχος διακοσίων χιλιάδων λιβρών.

Ἡ πρώτη χρήσις πού ἔκαμεν ὁ μικρὸς τζόκευ τῆς περιουσίας του, ἦτο νά δώσῃ ἐξ αὐτῆς εἰς τοὺς καλοὺς καὶ πιστοὺς συντρόφους τοῦ Πορτυμπέρ καὶ Γκαγιαρντὼ δέκα χιλιάδας λίβρας. Καὶ μετὰ τήν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους τούτου τῆς εὐγνωμοσύνης, ὁ ἀγαθὸς γέρον εἶπε πρὸς τὸν Μπόμπην:

— Μικρέ μου φίλε, μὴ νομίσεις ὅτι θέλω νά ἐπηρεάσω καθόλου τήν θέλησίν σου καὶ νά σοῦ ἐπιδῶλῶ τήν συντροφίαν μου. Ἀλλ' εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμη καὶ πολὺ ἀπειρος, διὰ νά εἴμπορῇς νὰ πωλῇς μόνος καὶ ἀνεξέλεγκτος τὸ σημαντικὸν ποσὸν πού σοῦ ἐχάρισα. Διδάσκεται κανεὶς

«Ὁ Μπόμπης διήρχετο θελκτικὰς ἡμέρας...»
(Σελ. 399, στ. α')

νά εἶνε πλούσιος, ὅπως διδάσκεται νά εἶνε τζόκευ ἢ σιδηροφύρος· καὶ αὐτὴν τήν δυσκολὴν τέχνην θά σοῦ διδάξω ἐγὼ, ἂν, ἐννοεῖται, θελήσῃς νά δεχθῇς τὰ μαθήματά μου.

Ὁ μικρὸς τζόκευ, καθὼς γνωρίζομεν, ἦτο φύσις ἀγαθὴ. Δὲν ἔστρεφε οὔτε φρονήσεως οὔτε πρακτικὸν πνεῦματός. Ὅθεν ἐνόησεν ἀμέσως τήν ὠφέλειαν πού εἶχε δι' αὐτὸν ἡ πρότασις τοῦ τυφλοῦ γέροντος.

— Κύριε κόμη, τῷ εἶπεν, ὅχι μόνον δέχομαι μετὰ χαρᾶς τὰ μαθήματά σας, ἀλλὰ καὶ σὰς παρακαλῶ νά κρατήσετε τὰ χρήματα πού μοῦ ἐχαρίσατε τὸσον γενναίως, ὥς νά μεγαλώσω καὶ νά γίνω ἱκανὸς νά τὰ διαχειρισθῶ μόνος μου.

Ἀκούσας τὰ φρόνιμα αὐτὰ λόγια, ὁ κόμης ἔλαβε τήν χεῖρα τοῦ Μπόμπη καὶ μειδιῶν, ἐξηκολούθησε:

— Βλέπω μὲ χαρὰν ὅτι εἶσαι ἀξίος τοῦ

δώρου πού σοῦ ἔκαμα, καὶ ἀφοῦ δὲν φοβᾷται τήν συντροφίαν ἐνὸς τυφλοῦ γέροντος ἡμέ, σοῦ προτείνω νά μὴ χωρισθούμε, ὥς νά τελειώσῃς τήν ἀνατροφὴν, πού σοῦ ἔλεγα πρὸ ἐλπίου. Θὰ σ' ἐπιδελῶ, ὅλ' σὲ βοηθῶ μὲ τήν παῖράν μου, μὲ τὰς συμβουλὰς μου. Σὺ θὰ μοῦ δανείζῃς τὸ φῶς τῶν ματιῶν σου, ὅλ' ὁδηγῇς τὰ ἀσταθῆ βήματά μου, ὅλ' μὲ βοηθήσῃς εἰς ὅλα τὰ διαδύματα πού θὰ κάμω, διὰ νά ἐκδικηθῶ τὸν ἀρχαγὰ ἀνεψιόν μου καὶ νὰ νικηθῶ τήν περιουσίαν, τήν ὁποίαν νέμεται τώρα καὶ ἡ ὁποία μοῦ ἀνήκει. Ἀν, ὡς ἐλπίζω, ἡ δικαιοσύνη μὲ ἱκανοποιήσῃ, ἡ περιουσία αὐτὴ θαυμάσιον τὸ μικρὸν δῶρον πού σοῦ κάμνω σήμερα.

Ὁ γέρον καὶ τὸ παιδί, συμφωνήσαντες οὕτω νά μὴ χωρισθῶν, ἐνοίκιασαν τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο σπίτι τῆς ὁδοῦ Βιδιέν, ὅπου ἐξοῦσαν εὐτυχεῖς καὶ ἐν ἀρχῇ ὁμοιοί. Ὁ μικρὸς συνώδευε πάντοτε τὸν τυφλόν, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτετο διάφορα ἐπίσημα πρόσωπα, παρακαλῶν νά τὸν βοηθήσουν εἰς τήν δίκην πού εἶχε κινήσῃ ἐναντίον τοῦ σφετεριστοῦ τῆς περιουσίας του.

Τὴν ταρχώδη ἐκείνην ἐποχὴν, ἡ ἐπιχειρήσις τοῦ κόμητος Μουσύ ἀπέβαινε πολὺ δυσχερὴς. Ἡ βασιλικὴ ἐξουσία εἶχε κλονισθῇ ἀρκετὰ, ὥστε νά μὴν εἴμπορῇ ὁ γηραιὸς εὐπατρίδης νά στηριχθῇ μόνον ἐπὶ τῆς προστασίας τοῦ Βασιλέως.

Μετὰ τὰς πρώτας ἐργασίας τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἡ καλὴ διάθεσις τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ' δὲν ἦρκει τῶντι διὰ νὰ θωρακισθῇ τὸ δίκαιον τοῦ τυφλοῦ. Ἡ ὑπόθεσις ἔπρεπε νὰ κολουθήσῃ τὸν κανονικὸν τῆς δρόμου ἐνώπιον τῶν δικαστῶν τοῦ Κοινοβουλίου.

Ὁ κόμης Μουσύ ἐξώδευε τὸν περισσότερον καιρὸν τοῦ εἰς συνεννοήσεις μὲ δικηγόρους καὶ δικαστὰς, τὸν δὲ ὑπόλοιπον εἰς τήν διδασκαλίαν τοῦ Μπόμπη.

Ἡ κηδεμονία ὅμως τοῦ ἐπεικούς αὐτοῦ Μέντορος ἦτο ἐλαφροτάτη καὶ ὁ μικρὸς τζόκευ εἶχεν ὅλην τὴν τὴν ἐλευθερίαν.

Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεώς των εἰς τὴν ὁδὸν Βιδιέν, ὁ γέρον ἐτοποθέτησε τὰ χρυσὰ λουδοβίκεα εἰς τὸ συρτάρι ἐνὸς μεγάλου γραφείου, εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ δωμάτιόν του ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ Μπόμπη, καὶ εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν τὸν σύνδικον:

— Παῖρνε ἀπὸ ἐδῶ-μέσα, ἐλεύθερα! Παῖρνε ὅσα σοῦ χρειάζονται διὰ νά διασκεδάξῃς καὶ νά ζῇς σὰν ἀρχοντόπουλο. Ἐως νὰ δειάσῃς τὸ συρτάρι, ἐλπίζω νά ἔχω κερδίσῃ τὴ δίκην μου. Τότε θὰ εἶσαι πραγματικῶς πλούσιος καὶ ἐγὼ θὰ εἴμπορῶ νὰ πείθω... ὅταν θὰ μὲ καλέσῃ ὁ Θεός.

Ὁ Μπόμπης, εἰς τὸν ὅποιον ὁ θησαυρὸς ἐφαίνετο ἀνεξάντλητος, ἔπαιρνε μὲ τῆς «χοῦφτες» τὰ χρυσὰ λουδοβίκεα καὶ ἐπραγματοποιοῦσε μὲ αὐτὰ τὴν κάθε του ἐπιθυμίαν. Κ' ἐνόμιζε πλέον ὅτι κατέχει τὸ μα-

γικὸ ραβδί τῆς Νεράιδας τῶν παραμυθιῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἤμπορούσε νά κάμῃ ὅ,τι θέλῃ.

Ἐνεδύετο ὡς ἀρχοντόπουλο, εἶχεν ἀμύχαν, εἶχεν ἀκόμη καὶ ἄλογον τῆς ἱππασίας, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπήγαινε περίπατον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης καὶ εἰς τὸ Κούρ-λα-Ρέν. Ἐκοιμᾶτο εἰς ὠραῖον δωμάτιον, ἐπεστροφόμενος μὲ κόκκινον δαμάσκον, καὶ ἔνασ' ὑπνρήτης ἦτο πάντοτε εἰς τὰς διατάγας του.

Τώρα πλέον δὲν κατεδέχετο τὰς λαϊκὰς συνοικίας καὶ τοὺς παλαιούς φίλους τοῦ προαστείου Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀλλ' ἐσύχναζεν εἰς τὸ Παλὰι-Ροαγιάλ, ὅπου διήρχετο τὰς περισσεύερας ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ἦτο πραγματικῶς τερπνότερον μέρος αὐτὸ τὸ Παλὰι-Ροαγιάλ, ἡ μικρὰ κομψὴ πόλις ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης, ὅπου συνωστίζοντο ἡμέραν καὶ νύκτα τὰ πλήθη τῶν κομψοτέρων Παρισινῶν.

Ὑπὸ τὰς νεοδμητοὺς στοάς, ὁ Μπόμπης διήρχετο θελκτικὰς ἡμέρας, κυττάων τὰς ὠραίας κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἔκαμναν ἐκεῖ τὸν περίπατόν των, φοροῦσαι πλατεῖα φουστάνια ἀπὸ μουσελίαν μὲ χρυσὰς πούλιες καὶ κατὰ πελώρια καπέλλα, ὅπως τὰ σημερινά.

Ὅταν ἐκουράζετο ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα, ἐπήγαινε νὰκούσῃ τοὺς ρήτορας, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Καρόλου Ντεμουλν, ἐξεφώνουν φλογεροὺς πολιτικούς λόγους πρὸ τοῦ καφεναείου Φουᾶ.

Τὸ βράδυ συνηντᾶτο μὲ τοὺς δύο τοῦ φίλου ἀγροφύρους, καὶ πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν του, τοὺς προσέφερε πλούσια γεύματα εἰς τὰ ἐστιατόρια τῆς μόδας.

Ἐπειτα, ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπίτι, ἐπανεύρισκε τὸν τυφλόν γέροντα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενε χωρὶς ἀνυπομονησίαν, καὶ τῷ διηγείτο ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ὁ καλὸς γέρον ἤξευρε νά ἐπωφεληθῇ κάθε εὐκαιρίας, διὰ νά πλουτίξῃ τὰς γνώσεις τοῦ μικροῦ τοῦ φίλου. Ἀπὸ ἐν ἐπεισδίδον τοῦ δρόμου, ἀπὸ ἐν ὄνομα ρήτορος ἢ πολιτικοῦ ἀνδρός, ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νά τῷ ὁμιλῇ περὶ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ νά τῷ ἐξηγῇ τὴν πορείαν τῆς ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλίδης.

Ὁ εὐπατρίδης ἔδλεπε καθαρὰ εἰς πόσους κινδύνους ἐξώθει τὴν Γαλλίαν ἡ ἐκμηδένισις τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, καὶ προεμάντευε τὴν ἐρχομένην Τρομοκρατίαν.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς τζόκευ, μὴ βλέπων τὸσον μακράν, δὲν συνεμείριζε τοὺς φόβους τοῦ διδασκάλου του.

Εὕρισκεν, ὅτι ἡ ἐποχὴ πού ἐξοῦσε, ἦτο πολὺ διασκεδαστικὴ μὲ τὰς διαρκεῖς ἐξεγέρσεις τοῦ λαοῦ καὶ μὲ τὰ ποικίλα θεάματα τῶν δρόμων.

Τὴν εὐτυχὴ αὐτὴν ζωὴν τοῦ Μπόμπη ἤλθε νά διακόψῃ μιὰ ἀπόροπος ἐπίσκεψις.

Ἦτο βράδυ, ἡ ὥρα δέκα, ἔβραχε, καὶ ὁ μικρὸς τζόκευ, ἐξηπλωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, ἤκουε τὸν κόμητα Μουσύ, ὁ ὁποῖος τῷ ἐξηγοῦσε τὴν περιήγησιν κομψοῦ τοῦ Μπουαρσαί: «Οἱ γάμοι τοῦ Φιγναρώ» — μίαν κομψοῦ, ἡ ὁποία, διὰ τῆς ἀλληγορίας τῆς, τῶν πολιτικῶν ὑπαινιγμῶν τῆς, εἶχεν ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκρήξιν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐξάνα ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἡνοίχθη ἀθρόβως καὶ ἔνας ἄνθρωπος εἰσῆλθε σιγά.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ μικρὸν παιδί, τὰ ἀγγλικά, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἐξακολούθουν ἀνὸ μὴ νά ὑπηρετοῦν εἰς τὸν στρατόν, φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε οὔτε ἓνα, οὔτε δύο. Κάποτε σὰς ὠμίλησα περὶ τοῦ μικροῦ Γιάννη. Προχθὲς ἀκόμη σὰς παρυσίασα τὸν μικρὸν Ἠλίαν. Ἰδοὺ σήμερον καὶ αὐτὸς, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ὁ χρονογράφος τῆς «Νέας Ἡμέρας» εἰς τὰ «ἠγνωμένα πεδινὰ πεδινὰ πυροβολητικῶν» καὶ εἰς τὴν πρώτην πυροβολαρχίαν. Ὑπηρετεῖ ὡς δεκανεὺς ὑπὸ τὸν λοχαγόν κ. Σκαρλάτον. Εἶνε δὴ σπιθαμῶν ἀνθρωπίσκος, καὶ μὲ τὰς στρατιωτικὰς περιηρηθῆς ἐκστρατείας, ὁμοιάζει μὲ τὸν παπουτσά-μένον γάτον.

Ὁ μικρότερος δεκανεὺς τοῦ κόσμου κατὰχεται ἀπὸ τὰς Σέρρας καὶ ὀνομάζεται Ἰωάννης Μάρκου. Στρατιώται Βούλγαροι ἐκρεοῦργησαν, ἔμπροσθεν εἰς τὰ μάτια του, τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ νῦν λοχαγοῦ τὸν τὸν ἦρε μίαν ἡμέραν, ἔρπον, νά πλανᾷται εἰς τοὺς δρόμους. Τὸν ἐπεριμάζευσε, τὸν κατέταξε, τὸν ἔκαμε καὶ δεκανέα. Ἐπὶ παρακολούθησε τὸν ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον μέχρι τέλους. Καὶ ἀπὸ τότε... ἔπαυσε νά εἶνε παιδί.

Ἀλλ' ἂς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν χρονογράφον, ὁ ὁποῖος τὰ λέγει τὸσον ὥρτια:

«Ὁ μικρὸς δεκανεὺς ἔχει σήμερον τὸ ἐμβριθὲς ὕψος ἀνδρός, βάζει τὰ χεῖρά στῆς τσέπες, δὲν παίξει, σπανίως τρέχει, περιπατεῖ σιχαρά, διηγεῖται ἀκόμη σοβαρώτερα, μπαίνει στὸ καφεναῖον τοῦ στρατιώτου, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον συχνὰ τοῦ γίνονται παρατηρήσεις ἀπὸ τὸν κ. Σκαρλάτον, —

παραγγέλλει καφέ, βάζει τὸ ἓνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο, ξεροθήχει, φτύνει, πίνει, καὶ κατόπιν παραδίδεται εἰς βαθυτάτας ὄνειροπολήσεις μὲ τὸ κεφάλι ἀγκουμπισμένο στὸ χέρι. Τὸ καίμενο τὸ παιδάκι! Πῶς εἴμπορεῖ νά διατηρῇ τὴν ὁρσιάν τῆς ἡλικίας του, μετὰ μίαν τὸσον τραχινὴν εἴσοδον εἰς τὴν ζωὴν; Εἰς τὸ τρυφερόν του πνεῦμα ὁ κόσμος, ἓνα πρωί, ἀπεκαλύφθη ὡς μέγα θέατρον ὀδυρμῶν, σπαραγμῶν, αἰμάτων... Πῶς ἡ πεῖρα τῆς φρίκης τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἡμερῶν, τὸ ὠρίμασε προῶτως, μὲ τὸν τρόπον πού ὁ λίδας ὠριμάζει τὸ ἄγouro στάχυ! Μόνον ὁσάκις τὸν μαλώσῃ ὁ κ. Σκαρλάτος, διὰ τὸ ζήτημα τοῦ καφεναῖου ἢ ἄλλο παρόμοιον, ὁ μικροσκοπικὸς δεκανεὺς ξαναβρίσκει τὰ χρόνια του. Ἐχει πρόχειρα τὰ δάκρυα. Ἀποσύρεται εἰς μίαν γωνίαν, κλαίει καὶ ξαναγίνεται παιδί.

«Προχθὲς τὸν βρῆκα ἔξω ἀπὸ τὸ σταυλοσκοπεῖον. Εἶχεν ἀπλώσῃ τὰ δάκρυά του εἰς τὴν λιανὰ νά στεγνώσουν, καὶ ἀναστέναις.

«— Τί τρέχει Γιάννη; Τί ἔχεις, παιδί μου;

«Ἐχαιρέτησε στρατιωτικῶς καὶ μοῦ εἶπε:

«— Ἐγὼ ἔβαν καὶρό, ἔβαν καὶρό μεγάλο!

«— Μπρέ! Σοβαρῶς; Μποροῦμε ν' ἀκούσουμε; Τί σοῦ συμβαίνει;

«— Δὲ μοῦδωκαν ἀκόμη οὔτε σπηρούνια, οὔτε σπαθί.

«— Ὑπομονή. Ποῦ νά βροῦνε, παιδί μου, στὸ πόδι σου σπηρούνια;

«— Δὲ μὲ νοιάζει τόσο γι' αὐτά. Τὸ σπαθί ὅμως... τὸ θέλω τὸ σπαθί.

«— Τί νά τὸ κάνεις; Τί σοῦ χρειάζεται;

«— Θέλω νά σφάξω τοὺς Βουλγάρους, μεθ'αῦριο, πού θὰ πᾶμε ἀπάνω μὲ τὸν κύριο ταρχατάρχη.»

Ἀμα συλλογισθῇ κανεὶς τι τοῦ ἔκαμν αὐτοὶ οἱ Βούλγαροι, ποτὲ δὲν θὰ τὸν κατηγόρησιν ὅτι εἶνε ἀκόρεστος εἰς τὴν ἐκδίκην του...

Αὐτὸς εἶνε ὁ μικρὸς δεκανεὺς.

Σὺς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΒΩΔΙ

Ζευγολάτης ἔξεψε βώδι μὲ τὸ Γαῖδαρο Κ' ὡς στὸ δειλὸ ἀλέτριζε. Ζύγωσε τὸ ἡλιόγευμα, καὶ τὸ βώδι ὁ Γαῖδαρος Στέκοντας ἐρώτησε:

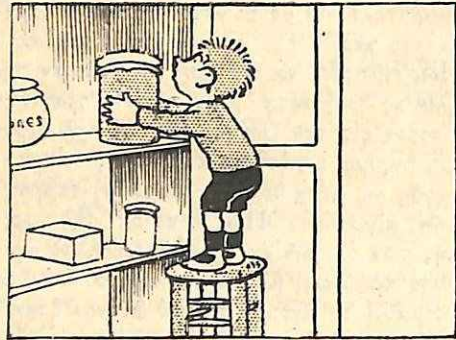
— Ποῖα τὸ ἀλέτρι, σύντεκε, θὰ φορτώσῃ, τάχατες;

«— Θέλει δὲ καὶ ρῶτημα; Ὅποιος ἐσυνειθίσσε

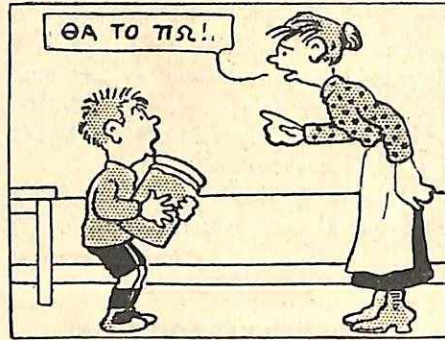
Νά... συχνοφορτώνεται! (Κατὰ τὸν Αἰσάκον)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

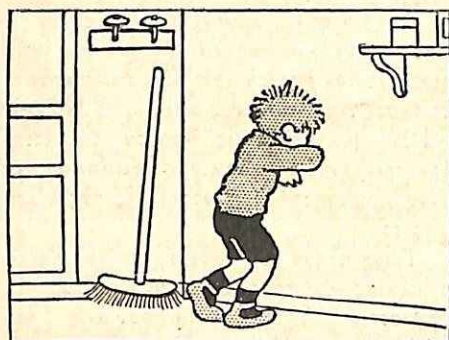
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΙΧΟΥΔΗ ΤΟΤΟΥ

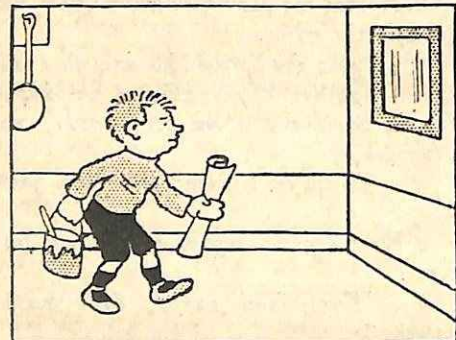
*Ανεδασιμένος 'ς ένα σακνί της κουζίνας, ο μικρός Τοτός, που είχε πολύ λιχούδης, αρπάξει ένα μεγάλο βάζο με γλυκό φράουλα. *Αχ πώς τον τρελλαίνει αυτό το γλυκό!..

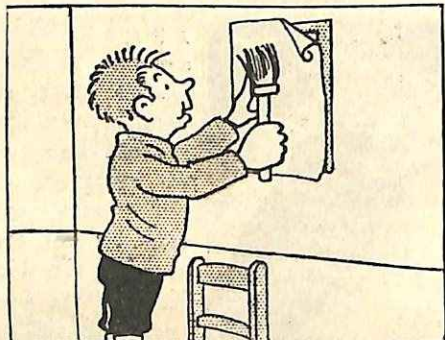
*Αλλά ενώ πηγαίνει να το κρύψει 'ς την κάμαρά του, τον τσακώνει η Σταμάτα, η μαγείρσα, και του λέγει:
— Θά το πω!..

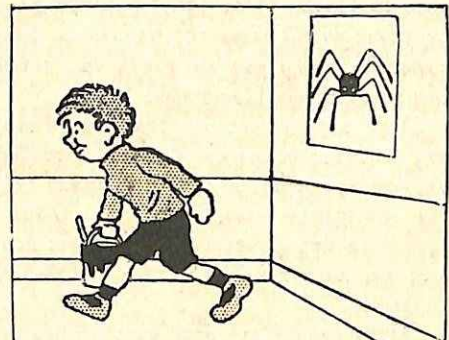
Και πραγματικώς, πηγαίνει άμέσως και τον μαρτυρεί. *Η δέ μαμά του, που δεν χωρατεύει, τον φυλακίζει δυό ώρες 'ς ένα σκοτεινό δωμάτιο.

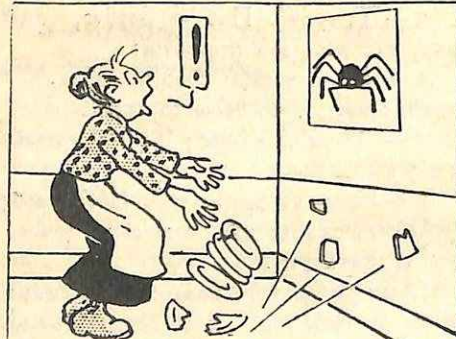
*Σ τη φυλακή του, ο Τοτός σκέπτεται πώς να εκδικηθῇ την Σταμάτα. Κ' επιτέλους του έρχεται μία ιδέα, που την βάσει εις ενέργειαν άμέσως μόλις βγῇ από τη φυλακή.

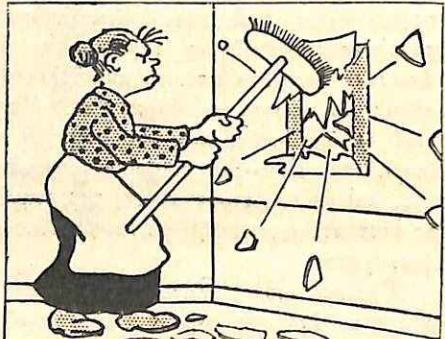
Παίρνει ένα κομμάτι χαρτί διαφανές και το κολλά 'ς όλο το τζάμι του μικρού φεγγίτου της κουζίνας, την ώρα, έννοείται, που η Σταμάτα λείπει.

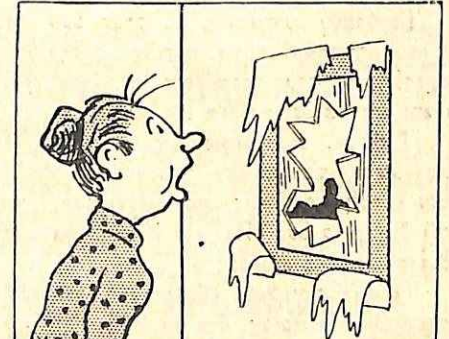
*Επειτα ζωγραφίζει επάνω, φυσικώτατα, μία μεγάλη αράχνη, φοβερή και τρομερή, που φαίνεται σ' α να έφραζε με τον πυκνό ιστό της όλο τον φεγγίτη..

Γυρίζει σ'ε λίγο η Σταμάτα, και καθώς βλέπει εκείνο το τέρας, πετ' από την τρομάρα της όσα πιάτα κρατούσε 'ς τα χέρια της... *Μπ'!.. πότε πρόφθασε η αναθεματισμένη!.. λέγει.

Και άμέσως αρπάξει την ταβανόσκουπα και κτυπά με όλη της τη δύναμη, για να σκοτώσει τάχα την αράχνη, να καταστρέψῃ τὸν ιστό της και να ελευθερώσῃ τὸν φεγγίτη της...

*Αλλά δεν κατορθώνει άλλο, παρά... να σπάσῃ τὸ τζάμι τοῦ φεγγίτη. Και μπροστά 'ς εκείνη την καταστροφή, μένει με ανοικτὸ τὸ τόμα... Μπρὲ τὸν κατέργαρο τὸν Τοτό!..

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη. Καὶ τὸ μεγάλο ἀτμόπλοιο ἀρχισε ἀργά ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν παραλία, μέσα στὸν θόρυβο τοῦ τριγμοῦ τῶν ἀλύσεων καὶ τοῦ συριγμοῦ τῆς σειρήνης. Στὴν προκυμαία τὰ χέρια ἐκινούντο γιὰ ἕναν τελευταῖο ἀποχαιρετισμὸ καὶ μαντήλια, πληθῆς, ἐκυμάτιζαν στὸν ἀνεμο. Στὴν πρύμνη τοῦ πλοίου ἕνα ἀγόρι ὡς δέκα πέντε ἐτῶν εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένο σ'ε μιά πτωχή γυναῖκα μαυροφορεμένη, ποὺ με δάκρυα σ'α μάτια τοῦ ἐστελενε φιλήματα με τὴν ἀκρὴ τῶν ἰσχυρῶν δακτύλων της.

— Καυμένη μάνα! ἐψιθύρισε προσπαθῶν νὰ μὴ κλάψῃ, ὁ Θεὸς νὰ σ'ε φυλάξῃ! Θὰ ἐργασθῶ με καρδιά γιὰ σένα καὶ θὰ γυρίσω νὰ σοῦ φέρω τῆς οἰκονομίας μου. *Ἔτσι θὰ μπορέσῃς ν' ἀναπαυθῇς καὶ νὰ περάσῃς με ἄνεσι τῆς τελευταίας σου ἡμέρας. Μὴ φοβάσαι τίποτε! *Ὁ γιός σου θὰ σ'ε θυμᾶται πάντοτε καὶ ἡ ἀνάμνησίς σου θὰ τὸν προστατεύῃ. Χαῖρε, μητέρα, χαῖρε!

Σ'ε λίγο ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς δὲν διακρίνεται πιά καθαρά. Τὰ πρᾶγματα ὅλα συνενώθηκαν σ'ε μιά μόνη γραμμὴ καὶ ἡ σιλουέττα τῆς πτωχῆς γυναίκας οὐδύνηκε. Τότε ὁ νέος ἔγειρε τὸ κεφάλι μέσα σ'α

χέρια του καὶ ἄρσις ἐλεύθερα τὰ δάκρυα, ποὺ πλημμύριζαν στὴν καρδιά του. *Ἐκλαίγει με λυγμούς τώρα, ποὺ ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἐδόλεπε πιά. Συλλογίζεταν τὴν ἀγνωστὴ χώρα, ἐποὺ πῆγαινε μόνος, γιὰ ν' ἀγωνισθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, καὶ δὲν μπορούσε πιά νὰ νικήσῃ τὴ συγκίνησι, ποὺ τὸν ἐπνίγε.

Θὰ ἦταν ὡς δέκα λεπτά, ποὺ ἔκλαίγε, ὅταν αἰσθάνθηκε ἕνα χέρι ν' ἀκκουμπᾷ φιλικὰ στὸν ὦμο του καὶ ἀκούσε τὰ λόγια αὐτά:

— *Ἐ! σύντροφε, ἀρετὰ δάκρυα ἔχουσες γιὰ μιά φορὰ! Δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃς, ἐλπίζω, νὰ κλαῖς ἀκόμη σ'α κορί-

τσι! Τὶ διάβολο! Εἶσαι ἄνδρας! *Ἐλα καλλίτερα νὰ γνωρισθῇς καὶ νὰ κάμωμε τὸ ταξίδι σ'α φίλοι. Με τὴ συντροφιά περνάει ὁ καιρὸς εὐχάριστα. Ποῦ πηγαίνει;

— Στὴ Φιλαδέλφεια, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς ἀπελπισμένος, σηκώνων τὸ κεφάλι.

Καὶ πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν εἶδε νὰ τοῦ τείνῃ τὸ χέρι ἕνα ἀγόρι περίπου τῆς ἡλικίας του, μελαχροινό, με καλὸ ἀνάστημα, με φυσιογνωμίᾳ ἐξυπνῇ, με βλέμμα ἀποφασιστικόν.

— *Ὁρα! Κι' ἐγὼ πηγαίνω στὴ Φιλαδέλφεια, *Ὀνομάζομαι Πέτρος. *Ἔσύ;

— Στέφανος... Εἶσαι καὶ σὺ μόνος σου;

— *Ὀλομόναχος... Καὶ εἶνε καιρὸς τώρα... Μητέρα σου ἦταν ἐκείνη, ποὺ ἀποχαιρετούσες;

— Ναι... *Ἀλλοίμονο! Καὶ μὲν μητέρα!

Καὶ στὴ σκέψι αὐτὴ ἀρχισαν πάλι τὰ δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπ' τὰ μάτια του.

— Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος νὰ θλίβεσαι. Κατὰ βάθος ἐσύ εἶσαι εὐτυχῆς, ἀφοῦ ἔχεις τὴ μητέρα σου. Τὶ θὰ ἔλεγες, ἂν ἦσεν μόνος 'ς τὸν κόσμον σ'α νι ἐμένα, χωρὶς γονεῖς, χωρὶς φίλους, χωρὶς κανένα, ποὺ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα;

— Δὲν ἔχεις κανένα, ποὺ νὰ σ' ἀγα-

πά; ἐρώτησε ὁ Στέφανος με τόνο ποινετικό.

— Κανένα, ἀπήντησε ὁ Πέτρος μελαγχολικά. *Ἐχασα τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου, ὅταν ἤμουν ἀκόμη ἐντελὸς παιδί.

— Καὶ ποῖς σ'ε ἀνέθρεψε ὡς τώρα;

— *Ἐνας συγγενῆς μου μακρινός, ποὺ με πῆρε ἀπὸ ἐλεημοσύνη καὶ μοῦ ἔδινε περισσότερον ξύλο παρὰ χῶδα. *Ἐγὼ ὑποφέρῃ κλωτσιές καὶ μπάτσους! *Ἐγὼ φάει ψωμί ξερό βουτηγμένο 'ς τὰ δάκρυα! Δὲν ἤμουν εὐτυχῆς ἐγὼ...

— Καὶ τώρα, τί πᾶς νὰ κάμῃς ἐκεῖ κάτω; ἐρώτησεν ὁ Στέφανος, ποὺ λησμόνησε τὸν δικὸν του πόνο μπροστὰ 'ς τὴν ἀπείρως οὐλιβερώτερη θέσι τοῦ συνταξιδιώτου του.

— *Ἐπιβιβάσθηκα 'ς τὴν τύχη, με μόνη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποφύγῃ ἐκείνους, ποὺ με ἐδασάνιζαν. Πάω νὰ βρῶ δουλειά. Λένε, ὅτι ἐκεῖ κάτω σ'α μεταλλεῖα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐργάτας. *Ἴσως με πάρουν κι' ἐμένα. *Ἀλλὰ ἐσύ, ποὺ ἦσεν τόσο εὐτυχῆς στὴν Ἑλλάδα, γιατί φεύγεις τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα σου;

— Πάω νὰ συναντήσω ἕνα ἀδελφὸ τῆς μητέρας μου, ποὺ εἶνε ἐπιστάτης 'ς ἕνα τμήμα μεταλλευτῶν. *Ὁ θεὸς μου μοῦ

ἐστελεσε τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ καὶ με ἐβεβαίωσε, ὅτι θὰ κερδίσω ἐκεῖ πολλὰ χρήματα. Σκέφθηκα, ὅτι με τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ μπορέσω νὰ βοηθήσω τὴν μητέρα μου, ποὺ εἶνε γῆρα καὶ κοπιᾷ νὰ ξενοδολεῖ. Πῆρα λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν, ὡπλίσθηκα με θάρρος καὶ ἐπιβιβάσθηκα. *Ὁ ἀρχιστὴν τῆς δουλειᾶς με ὅλη μου τὴν καρδιά καὶ θὰ στέλνω στὴν Ἑλλάδα τοὺς καρπούς τῶν κόπων μου. Εἶνε χρόνια τώρα, ποὺ ἡ μητέρα μου ἐργάζεται γιὰ μένα. *Ἦλθεν ἡ σειρά μου. Εἶνε δίκαιο νὰ ἐργασθῶ κι' ἐγὼ γι' αὐτή.

— *Ἄν εἶχα ἐγὼ ἀκόμη τὴν μητέρα μου, εἶπε στεναζὼν ὁ Πέτρος, μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπα... καὶ θὰ ἤμουν πῶς καλός...

— Μὰ ἀκριβῶς, γιατί τὴν ἀγαπῶ, γι' αὐτὸ ἔφυγα, ἀπεκρίθη με ὑπερηφάνεια ὁ Στέφανος. *Ἀπὸ τῆς στοργῆς μου γιὰ τὴν μητέρα μου πῆρα τὴ δύναμιν, ποὺ μοῦ χρειάζεται, γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκον μου.

*Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ δύο νέοι ἔγιναν φίλοι. Καθισμένοι μαζί 'ς τὸ κατὰστρωμα, συνομίλουν εὐθυμὰ καὶ ἐκάναν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον.

(*Ἐπεται τὸ τέλος)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

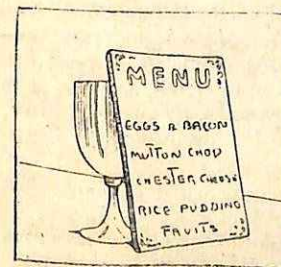
Περιποιημένον... Σκιάχτρο

*Ὁ κ. Σπρήλεϋ, κατοικῶν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Σή φφελδ, τῆς Ἀγγλίας, ἔχει 'ς τὸ κτήμα του ἕνα ἀνδρείκελλον, τὸ ὁποῖον τῷ χρησιμεύει ὡς σκιάχτρο διὰ τὰ πουλιά. Δὲν τὸ ἐνδύει ὅμως με

παληόρουχα, κατὰ τὸ σῆνηδες, ἀλλὰ με καινούργια ἐνδύματα, κομψότατα καὶ πάντοτε τοῦ τελευταίου συρμοῦ. *Ἀγγλικὴ ἰδιοτροπία!

Τὸ μενὺ ποῦ τρώγεται..

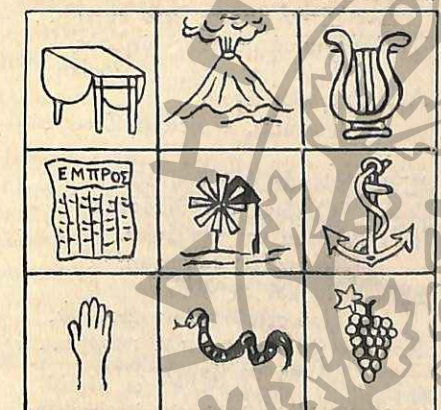
ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν ἐκεῖ χαράσσεται

καθημερινῶς εἰς σφραγίδα, ἡ ὁποία ἀποτυπώνεται ἐπάνω εἰς γαλετάνια, ἔχοντα τὸ σχῆμα πινακίδος. Καὶ ἀπὸ ἕνα τέτοιο γαλετάνι εὐρίσκεται εἰς κάθε θέσιν τῆς τραπέζης.

Εβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Εἰκονογραφημένη Ἀκροστιχίς

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σηματοφόρου Ἑλληνος

Τὰ ἀρχικά ψηφία τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα παριστοῦν αἱ ἐννέα αὐταὶ εἰκόνες, σχηματίζουν κατὰ σειράν ἕνα ὁμηρικὸν ἔρως.

Δηλώσεις. *Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δ. κλέπτου γραμματοσώμου.

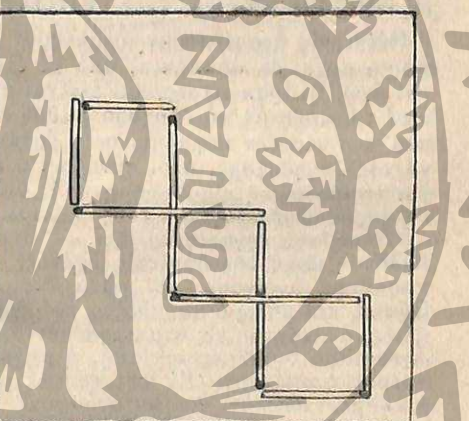
β'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώτος τοῦ 1913

B
D L E S B
I N O
E I N
U T S

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Λύσεις τοῦ 48ου φύλλου

α'.) Ἴδου πῶς σχηματίζονται τὰ τρία τετράγωνα. — β'.) Rira bien qui rira le dernier.

Ῥαφαὶς ἐπιστολὰς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Νόστιμον Ἡμαρ, Νιόβη, Φθινοπωρινὴ Λύσις, Μικρὰ Ἀριστοκρατίς, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ξανθὴ Πουπὲ καὶ Ἡρωϊκὴ Σάμος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Σόλιντσεν» τῆς Γαλήνης — «Δένδρου ἀπολογία» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου — «Ὁ Ἐθελοντὴς» τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου — «Ἡ Ἀπασί» τοῦ Φάνωτος — «Τότε καὶ Τώρα» τοῦ Τέλλου Ἀγρα.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ Ὄσκοπος τῆς ζωῆς» (ἀκατάλληλον) — «Τὸ τοῦ φέρι τοῦ ἀνδρείου» (ἀτελής) — «Πῶς ἐπέρασα εἰς τὴν ἐξοχὴν» (τὸ ὕψος ὄχι πολὺ ἐπιμελημένον).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἡρώα τοῦ 1913 (τόμον ἔστειλα δὲν εἰμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ τὰ 50 λεπτά εἰνε εἰς τὴν διάθεσίν σου) Γαλήνη (βραβεῖον ἔστειλα ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὸ ὥραϊον ψευδώνυμόν σου) Χρυσάλλδα τοῦ Κάμπου (βραβεῖον ἔστειλα) Μαρίαν Ταπ. (εὐχαριστῶ πολὺ περιμένω τὰ ψευδώνυμα) Σύμβουλον τοῦ Χριστιανισμοῦ (τὸ ἔστειλα) Ἰωάννη Β. Χ. (ἔχει καλῶς) Ρόδου Μοσχοβόλημα (βραβεῖον ἔστειλα) Τορρίλλη Βότοη (χάρτην λύσεων ἔστειλα) Ἀθάνια 1912-1913 (ἔστειλα παρεξήγησις ἦτο) Ἀκτίνα Χ (ἡ γνώμη σου πολὺ ὀρθή) Τατιάμ-Τιπὴν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβι μετὰ τὴν 6ην Νοεμβρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

541. Δεξιόγραφος

Ἄν νῆσον τῆ, Ἑλλάδος
Με, σύμφωνον αὐξήσης,
Ἄλλην, μὰ μικροτέραν
Εὐθὺς θὰ σχηματίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαχροινῆς Μουσμῆ

542. Μεταγραμματισμός

Βγάζω Τὰ καὶ βάζω Ρῶ
Καὶ θαυμάζω καὶ ἀπορῶ,
Πῶς νῆσι Ἑλληνικόν
Κάμνει μέγαν ποταμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίδος

543. Στοιχειόγραφος

Εἴνε ἄνθρωπος καὶ ἀνίκη
Στῶν Κιτρίνων τὴν φυλὴν
Καὶ τὸ κράτος τοῦ ἀκμάζει
Εἰς τὴν Ἀπὼ Ἀνατολὴν.
Ἄν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
Καὶ τὸν τόνον τοῦ κινήσης,
(ὅ) τὸν χάσῃς ἀπ' ἐμπρός σου
Καὶ πολὺ θὰ ἀπορήθῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους

544. Δικτυωτόν

Νῆσο: μικρά, μὰ ἡρωϊκὴ τὸ πρῶτόν μου.
Ὅμοσπονδία τὸ δεύτερόν μου.
Ἀπὸ δεινῶν ἀπαλλαγὴ τὸ τρίτον μου.
Κι' ὁροσειράχτι ἔσχατόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγρα

545. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, τὸ προ-προτελευταῖον τῆς τρί-

της, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν Κριτὴν:

1, Ἀρχαία πόλις ἀπαθαντισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου. 2, Τόνος. 3, Βασίλισσα τῆς ἀνωτέρου πόλεως. 4, Ἐντομον. 5, Ὁρα τοῦ ἔτους. 6, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

546. Ἐξάγωνον

*** = Δὲν εἶνε πνεῦμα.
*** = Ζῶν κερασφόρον.
*** = Χρονικὴ διαίρεσις.
*** = Δὲν εἶνε τέλος.
*** = Στοιχεῖον.

Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαριάνθης Χ. Ζαφειροπούλου

547. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.
2 3 4 1 8 9 = Ζῶν ἄγριον.
3 2 4 8 9 = Πράγμα εὐτελές.
4 3 2 6 8 9 = Μέρος τῆς πανοπλίας.
5 9 = Ζῶν.
6 2 8 9 = Ἰερόν.
7 3 7 9 = Φυσικὸν φαινόμενον.
8 3 4 8 9 = Πρέπει νὰ τηρῇται.
9 5 3 8 9 = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λοῦσαμένης Ἑλλάδος

548. Ἑλλειποσύμφωνον

ο - ε ε ω - ω ο - α ε ι ε - ε ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ

549. Γρίφος.

εἶ αἶ αἶ αἶ
εἶ σκεπ εἶ τ' :: ναὶ ::
εἶ αἶ αἶ αἶ

T T T T T T T
T T T T T T T
T T T T T T T
T T T T T T T

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰππότου

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νάγοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7) τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἑξ ἑκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 750 τοὺς ὁποίους θαγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθῶν τοῦ προνομίου.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐγενὲς Ἰδανικόν, δέγομαι τὴν πρωταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν. Ποία εἶνε ἡ διεύθυνσίς σας; — Τέλλος Ἀγρας (II', 441)

Α νταλλάσω πανταχόθεν, c. p. ἐντὸς φακέλλου μὲ δεσποινίδας. Δίς: Sophie Papademos, Kalamioti, 11, Athènes.

Θερμὰ συγχαρητήρια, Στέφανο σὴ Γαλανή μας, Λοξασμένο Δεμίρ Ἰσάο καὶ Εὐχὴ τῆς Μάννας διὰ τὸν θρίαμβόν τῆς I'

Προκειματικῆς. Τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν σὰς εὐχομαι καὶ εἰς τὴν τελικὴν — Ἀττικὴ Δύσις.

Θαύματα κάνεις, Βαλκανικὴ Συμμαχία, στὴν Σ. Σ. Σ. Mes felicitations ἡ lingua latina ἐμπνέει, φαίνεται. — Δουδοβίκος Μπετόβεν. (II' 447)

Ἡ Κρητικοπούλα εὐχαριστεῖ θερμὰ τὸ Τορπιλλοδόλον II γιὰ τὴν ἐκτίμησιν ποὺ ἔχει στὰ ποιήματά της. (II' 448)

ΤΟ 36^{ον} ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1913, ἡ Διάπλασις τῶν «Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 36ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλῃς συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν δ κληρωθῶσόμενος, εἰς μόνος. θὰ κερδίῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧ-Ν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1914 θὰ γίνωνται ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 371. θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προσπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1914. Τὰ δῶρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἑ. ἑ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48 φύλλον.

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ νάγοράσουν τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905, ὅλους μαζί, ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δρ. 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7) τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906-1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δρ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δρ. 7,50).

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 48ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 401.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμ. Φλωράκης, Τοῦλα Παπαγο-νοπούλου, Αἰκατερίνη Α. Βουρῆ, Ἰωάν. Σάνθου Στ. Θεοδώροτος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Νικητὴς τοῦ Μπάζαντι, (46, 47, 48).
ΚΥΠΡΙΑΣ: Παν. Ι. Τσιντζίρας.
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ἡρώς τοῦ 1913 I. Β. Χρυσοῦ.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Ι. Κατσούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸς Ναυτοπούλου.
ΠΕΡΑΙΑΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία, Πελ. Ι. Καλαμάκης (41) Ἀχιλ. Λεωντακιανόπουλος (41).
ΣΥΡΟΥ: Σπυρ. Ι. Κολοκούρης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δημ. Ν. Νικολάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθεῖν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν Ἀθήναις ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Α ΒΡΥΩΝΗ. Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1913, παρακαλεῖται δὲ, ὅπως μας δηλώσῃ τὴν διεύθυνσίν της.